

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwoś da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée. P

• Serbske njedźelske łopjeno. •

W Budyschinje, 28. dežembra 1924.

Čištćež a nakład Šmolerjez knihičičežetnje a knihařnje sap. družst. s wobm. ruł. w Budyschinje.
Wulhadža kóždu šobotu a płaczi na měřaz 15 stoth přenježłow.

Nowe leto.

Lut. 2, 21.

Šhutne myšle hnuja džěnka na ranju lěta 1925 moju wutrobu. Mi je, jako bych přischał, tak hluboka, ščěroka rěta, w kotrejž wschitzy pluwamy, kotraž naž wschitkich šobutorha, hač chzemy abo nochzemy, žakošnje schumi, rěta čaža. Sažo je šo lěto minyło, čžežke lěto, kotrež je wjele hubjeństwa na našy lud a našu žyrkej, wjele nusy a starosćow na kóždeho wot naž, hórku šrudobu na tak někotreho bjes nami pschinješło. A tola, tak rucže je šo minyło. Žako džěczi běchmy, šdasche šo nam lěto jara dolhi čaž byč; čžim starschi pak budžmy, čžim krotkišcho je wono nam, čžim rucžišcho šo nam minje a my pošnajemy pschezo jažnišcho šhutnu wěrnosć 90. psalma: „Našche žiwjenje šo rucže minje, jako bychmy přjecž lecželi.“ A hdyž wróczo hladamy do šandženych lětow, dha je nam, jako by šo nam wschitko, šchtóž šmy w nich šhonili na šbože a nješbože, wo wješel u šrudobje, džalo. A š kóždym lětom, kotrež šo minje, šandže kruč našcheho žiwjenja. Pschezo dlěšchi budži kruč našcheho podrožerštwu, kotryž šady naž leži, pschezo krotkišchi pucž, kotryž hiščeje psched nami leži, hač škónčnje w jenym lecže džěń pschińdže, na kotrymž budže Bóh nam pschwołacž: „Pschińdž šažo, ty čžłowške džěcžo!“ To wě kóždy; ale šchtó je wopomni? Štožimy šwoje žiwjenje po tym? Ach, jich wjele to njecžini. Wysłajo haj, šamo pjeni, witaju nowe lěto a njedopomnja šo se žanej myšlu na to, tak šachodny je čaž a tak wulke šu nadawki, kotrež mamy w nim dopjelnicž. Šsu šamo tajzy, kotřiž chzedža prawi šchescžijenjo byč a kotřiž šo ženje njepraščeja: š čžemu šym živy? Šak mam šwoje žiwjenje naložicž, šo móžu je jónu š dobrym šwědomijom škónčicž.

Ach, šnježe, wucž naž wopomnicž, tak rucže našche lěta lětaju a pomhaj nam, šo je prawje wukupimy, šo junu šbožni budžemy.

Dženka, na ranju noweho lěta, čžujemy bóle hač hewał, tak nusnje my někoho trjebamy, kiž naž šdžerži w čželazym čžaju a tak mało nam wschitke našche šbožopschecža pomhaja, kotrež šwjetšcha džēja na šbože w domje a powołanju a na strowosć. Bohu budž džal, našy tekst pokazje nam teho, kiž šamlutki je našcha pomoz, našy šchit, našche šbože ša čžaj a wěčnosć. Je to džěcžo we šlobje, šesuž, našy Šbožnik. šesuž, mjeno najšklódsche, šažo w tym nowym lecže. To budž našche hežlo: Tuž dha šhróbli chzemy hicž šwoje pucže w jeho mjenje.

1. šesuž je našcha pomoz.

2. šesuž je našy šchit.

šesuž je našche šbožo.

„A jako šo wóšom dnjom dopjelnesche, šo by to džěcžo wobřšane było, bě jeho mjeno narjeknjene šesuž! šesuž rěta pomoznik. A pomoznika nusnje trjebamy; pschetož wulka je našcha nusa. Šbity, haj rošbity je našy lud. Njepšchecželjo jón wušntěwaju, pschecželjo jón wjazy nješnaja. A to najhóršche je, šo njetrjebali do tajkeho hubjeństwa šapadnyč; wschitko by šo žyle hinał stacž mohło. Ale se šleposćžu běchu wódžerjo luda šbiczi, woni widžachu a wschał njewodžichu; se šleposćžu běšche našy lud šbity, šo njeje šudaschow pošnal a na šwojich šawjedžerjom pošluchał. Tak je šo štalo, šo je šwoju móž, šwoju čžescž, šwoje bohastwo šhubil, šo šmy do tajkeje nusy pschisšli. A to najšrudnišche! Šdy bychmy pošhanjo byli, my by šo prascheli: tak móžemy Boži hněw wot šo wotwobrocžicž? Šdy bychmy židy byli, my bychmy šyšknijwe škoržili: Šchto našy ty Božo psche-

čizivo nam? Ale tak hluboko je našch lud padnyl, so ho tak njeprafcha. Wot Boha je ho wotwobroczył a je bjes Boha žimy a njecha, so Bóh na nim knježi. A Boži wotmołwojenje? Móže wono hinał rětač hacž: A temu njeprafcha je jeho hněw, ale jeho ruka je hišćeje wupšchestrjena. Jes. 9, 12." Nusa. pod kotrejž našch lwo hižo pšched 10 lět czerwi, traje dale.

Wita je našcha zyrkej. Niz katoliska; ta je móznischa dnyli prjedy, ale našcha ewangelska zyrkej. Móžni w našchim ludu ju potkóczeja, hdžežkuliz móža. Wofebje jedna ho wo kšchesczijanske schule. Hdž njeje schula wjazy kšchesczijanske, nima zyrkej wjazy młodžinu, a hdž nima młodžinu, njesměje žaneho pšchichoda. A wulke hly našcheho luda steja pšchi tutym wojowanju na strane njeprafchazeloto zyrkwoje. Wulka je hospodarska nusa. Něhdh bohaczi su wotrudnyli. Wschudze skoržo, so pienjesy pobrachuja. A bjes pienjes njemóže hospodarsstwo wobstacž. Tybazy, kotřiz bychu rad džěłali, džěło nimaju. Wulka je drohota a saktuzba knadna. Se starosczeni prafchaja ho jich wjele, kał móžemy ho a tych hwojich sežiwicž. A k hospodarskim staroscizam pšchindu druhe : staroscze wo strowoscž, wo džěcžoch, wo powołanju. Sawěscze, sty je našch czař.

Schto chžemy činicz? Chžemy ho s tym troschtowacž, so wschelafe snamjenja na to pořafuja, so je najwjetscha nusa nětko pšchetrata, so našch pucž sařo s hlubiny do wyřokoscze dže. Njemolmy ho. Njemolmy ho. Tuta nadžija nima žaneho wěsteho podložka. Ně, my trjebamy pomocnika, kiž móže a chže nam pomhacž we wschěj nusy. A tutón pomocnik je Jesuř Křistuř. Wón je tón jeniczi, kiž móže nam pomhacž w nusy, kotrejž je naš potřechika. Žadyn cžłowjeł, žadyn kejm, žadyn sakoń to njemóže, ale wón to chže a móže. Jemu je wschał data wschitka móž w njebjěkach a na semi. Jenož to žada wón hebi wot naš, so my jemu hwoju wutrobu wotewrimy a hebi wot njeho pomhacž dawamy a s nim pšche tute nowe lěto cžehnjemy. Schtož ma jeho pšchi hebi, tón njeje ženje wopušchženy, tón ma hwoju prawu pomoc w kóždej nusy.

2. Sshlyny schitit we wschitkich strachotach. Čžemne leži nowe lěto pšched nami. Kóždy ho prafcha: schto nam pšchinježe? A sawěscze, po cžłowškich myřlach budže cžěžke lěto sa našch lud, sa našchu zyrkej, sa kóždeho jenotliweho. Ale my njechamy ho bojecž a rudžicž, my snajemy wschał teho, kiž móže naš schitowacž we wschitkich strachotach, Jesuřa. Je tak troschtne, so nowe lěto w hwojle hodowneho hwojedjenja nastupimy. Wěniřch ty wopradowže, so ma tón, kiž je s luboscze k nam hwoju njebjěřku křafnoscz wopušchžicž, a ho jako male cžłowške džěcžatko ho narodžil, hwoje wjeřele wo našch nusy. Ja praju cži, jemu boli wutroba, hdž wón s njebjěř na našche hubjenstwo dele hlada a wón chže nam tak rady pomhacž, chže naš rady pšched wschěm slym wobarnowacž. O, dajmy hebi wot njeho pomhacž a wobarnowacž. Nichtó druhi to njemóže. Jako běchmy džěcži, pytachmy schitit pola lubeje maczerje, pola hwořneho nana. Ale hdže staj džěřa? A kał wjele strachotow je, w kotrychž njemóže žana cžłowška móž naš wobarnowacž. Kał wjele strachotow je, kotrejž žane cžłowške wócžko njewidži. Jesuř kamluti je hlyniřchi, dnyli wschitka strachota, a jeho woczi hladataj stajnje na naš. Tež we nowym lěcže njebudže wón žanu mjěřschinu drěmacž; kóždu strachotu, kotraž nam hrořy, budže wón wodžicž a pšchede wschěm s tym naš wobarnowacž: To je sawěscze wěřno. To wěř s žylej wutrobu. Ale to dnyřich wopomnicž, so pšched nim nej wschitko slě, schtož my sa slě mamy. Tež w nowym lěcže budže ho stacž, so budže naš to a tamne potřechicž, schtož mamy my sa wulke njeřbože ale pšched nim je to šbože a nawopał, schtož mamy my sa šbože, budže wón nam wsacž, dokelž je to sa naš schłodne. Potom poddaj ho do

Na nowe lěto.

Rěrlusch se ř. Spěw., cžo. 750

(formalnje po móžnosczu pořjedženy).

Glóř: Budž cžescž a křwalba Wjerřchnemu zc.

Pšched twój trón, Božo, stupimy
my pšchi spocžatku lěta!

Čže s žylej duschu křwalimy,
kiž Knjes by wscheho hwořta,
so by hacž dotal šđeržak naš
a satarak wschěj kóždu czař,
kaž Wócžez hwoje džěcži.

Ty by nět sa czař sańženy
nař hnadne pucže wodžik,
nam w nusy wschěj byl k pomozh,
trořht w sruřžbje do naš pšodžik.
Dženř sa to džak cži spěwamy,
ho dale, Božo, poddamy
do twojeje cži wole!

Čžescž-li ty, Knježe, wóžowřy
nař dlěje šđeržecž žimych,
nam wobradžej, schtož trjebamy,
šđerž strowych naš a cžitnych;
čžescž-li pał lěřka naš precž wsacž,
čžyř ty dla Jesom Křyřta dacž
nam s hnady wěřnu šbožnoscz!

Šđerž hwoje Bože hwoje nam,
so hwořtko, móž, trořht mamy!
Duch hwořaty pořylnej naš řam,
so k řluzbje cži ho damy!
Hdž wřchelako pał šřěřchimy,
kiž hubjeni a řłabi řmy,
budž, Božo, ty nam hnadny!

Ach, spocžž nam, Knježe, řłoty měř
tu w našchim wóžnem křaju!
Wschón šběřł a ropot rořecžěł,
řłudž tych, kiž řlu myřł maju!
Daj wřschnosczam wschěm jednotu
a poddanam myřł pořylschnu,
so mamy dobre lěto!

Daj, so ho derje poradži
wscho našche powołanje,
a wustawam wschěm na semi
spocžž hwoje žohnowanje!
Dajch-li nam měř a wjeřele,
nař šbudžuj, so to džakownje
a mudrje wuřiwamy!

Čžescž-li pał lěřka pšchipořłacž
nam řchiz a wřchelku řrudžbu,
čžyř móžnje naš tež troschtowacž
je hwojei bójřkej wucžbu.
Hdž nadpadnu naš strachoscze,
njeř schitit twój našcha pomoz je,
a s nich naš wumoz hnadnje!

Mó, na tebję ho spušchžamy,
ty dnyřich našch Bóh wostacž;
ty wěřcže dajch, so smějemy,
schtož nam je dobre, dostacž;
schtož wschón ho poddal tebi je,
tón ženje njeřdže k hanibje;
ty hwojich šbožnje wodžišch! —

jeho wole we wěřtosczu, so wón lěřje wě hacž my, schto je sa naš dobre a so wón je wschěm, schtož cžini, jenož to jene chže: našche šbože.

3. Wón je wschał našch šbožnik a je k temu do hwořta pšchichol, hřěřchnikow šbožnych čžinicz. To je wulki wotřknjeny kónž, k

lotremuž chze naž dowjesč. Soimny sa tym, so jón dožahnjemy. Njepščeczel nascheje dusche budže tež w nowym lěcže pytač, naž wot tuteho wotthknjeneho kónza wotdžeržecž. Njepoškuchajmy na jeho wabjenje, wón chze nasche sfaženje. Ale Jesuŝ chze nasche sbožo. Tuž dha křoble chzemy hieč kwoje pucze w jeho mjenje a sa nim. Nichtó wot naž njewě, hacž kónz tuteho lěta docžaka. Kač budže tebi wokoło wutrobny, hdyž na to myšlisch, so žnano w nim wumrjecž budžesch. Tak někotry, kiž běšche pšched lětom hiščeže stromy, leži nětko hižom w rowje. Ale hdyž masčy Jesuŝa pšchi žebi, dha móžesch trosčtny byč. Twój wonkřod s tuteho žiwěta budže sa tebie nutšřhod do wěcžneho sboža. To je nascha žiwa křesčijanska nadžija. Tež stupmy w Jesuŝowym mjenje do noweho lěta a cžehnmy s nim pšches njo. Wón je nascha pomoz we kóždej nušy, nasch schtit we wšchitkich strachotach, nasche sbože na cžadž a wěcžnosč. Samjeń.

Hodowny blyščez.

(Pofracžowanje.)

Džen wote dnja žydasche to knjes s Gaja takle sa pižanskim blidom, runu měru hladajo na wobras nětko mortheho džěscža. Wutroba mandželskeje bu bóle a bóle počna starosče tehodla. Sčto to, hdyž wón pšchi tajkim wosta, hdyž žo žyle do rudženja pednóri a žo wšcheho, sčtož wokoło njeho, sda!?

Pšchi tym bě žo sažo tydžen pominy. Bě hižo popořdnju posdže. Knjes s Gaja bě dženska žyly njeměrnny; bě jemu, jako by jeho něščo se jstwy a s domu won honilo. Njewědžo žam, cžchodla, wobleče žo žwój natwobleč, wša křobuť a wuńdže do parka. Słóncžko bě hižo w domčžku sčto. Cžerwjene a stote běchu njebježa tam k wječžoru. Tuto žwětko, ta poslednja sa wostanča běleho dnja, rošlitwasche žo po žněhowej krajinye kaž luty džitny blyšlot.

Knjes s Gaja posasta; blyškotanje jeho molesche; njebě džě wot Wadleninche pohrjeba žem wjazny s hrodu pšchischof. Pofadžanje, k jeje rowej stupicž, sapschija jeho. Pucž k rowniščezju, kotrež bě pšchi wježnej žyrkwi, džěšche pšches park a pšchi muri, kotraž park wot wježneho pucža džělesche. Pomakku krocžesche knjes s Gaja po tutym pucžu dale. Bě blyščez, so wonkach po pucžu něchlo džěšche; žněh pod schłornjemi wrěščezesche. Běšchtaj to po wšchem sčacžu mužskaj a nětko drje runje posastajchtaj.

„Čžu hiščeže do Wonež!“ rjekny nichtón. Knjes s Gaja snajesche hlóž a tuž wědžesche, so tam wonkach stejesche Pjerškencžanski bur, kotryž by žo husto s wótrnymi žłowami wuprajil wo wobsternostžach, kotrež žo jemu njelubjachu; wohidneho a njepraweho pač njebny pšchi tym rěčžak.

„Sčto cžini po prawom mlody Schołta?“ žo drubi woprascha, kotrehož hlóž njesnajesche. „Bě to pšchemjele na jene dobo, sčtož je na njeho pšchischlo: džěcžo sħubicž a žam takle snje sbežicž!“

„Sčto dħabjal to cžinicž?“ wotmołwi Pjerškencžan s křutny hčekom. „Žeži hižo tji njedžele na blaku, a budže dħrbjecž, kaž lěkar praji, hiščeže měžaz ležecž. A sčto budže? Křudoba a křudoba! Njeje tu tola žaneje sažlužby, kotraž by wudawki sarunafa!“

„Njecžinja to knježa nicžo? Mi je tak, jako by křlyšchak, so žu tak dobri pšchecžiwu ludžom!“

„Tón bohatty muž tam“, wotmołwi bur, „je Bohu lubemu Knjesej sa žo wšak, so je žo tež wo jeho durje křlapak, a so je žmjercž tež jemu do domu pšřlak.“ So je tuto pěčne džěcžo s hrodu wumrělo, to je nam jara žel bylo, ale ja žebi tola myšlu, so njeje jenož džěcžom křudnych postajene wumrěcž. Hacž drje žebi to bohacžni myšla, so křudny žwoje džěcži lubo nima? Schołta by

drje žwoju křtku runje tak rad sħowak kaž knjes s Gaja žwoju Wadlenku. Schołta pač je žo podwolil, dokelž wě, so je Bóh tón Knjes džěcžo k žebi wšak, a je tež tón drubi křchizil na žo wšak, wjedžo, so je wo Bože dopuščezenje. Ale ani žłowčka nima knježstwo sa tuteho muža, kotryž bě tola pola nich w křlužbje, do kotrehož domu je žmjercž jastupila a kotryž dħrbi tež na žwojim křorokožu wutracž. Wje to pali, hdyž žebi na to myšlu! By-li pač Schołta křlyšchak, njekně takle rěčecž. Ale mi do myšlow njech., so knjes žwojeje křudoby dla wšcho druge sabudže, — a to hiščeže nětkole, hdyž žu hody tak bliffo! Ja žym mojej žonje prajil, so dħrbi sa Schołcžiz tež hodowny sħtomil pšchihotowacž, so bħču jich džěcži tež něščo k hodam mēle.“

„Gaj, haj!“ rjekny tón drubi, „to dħrbi tola sa bohatty cžěžto byč, žo křchizilej podwolicž! Maja pšchemjele žemškeho sboža, a tuto džěli jich wot Boha. Křudny, kotryž njemōže wjele sħubicž, wišny bóle na Bōhy. Bóh pomhaj tutym wbohym!“

Krocžownowajchtaj žo a kóždy džěšche žwój pucž.

Knjes bě chžnyj nočžnyj stejto wostak a stejesche tam nětko kaž pšchiroščezeny. „Bóh pomhaj tym křudnym bohatty ludžom!“ křincžesche to jemu pšchezo hiščeže wo wuschomaj. „Bóh pomhaj tym křudnym bohatty ludžom!“ Bě jemu, jako byšchtaj mužej pšchezo hiščeže tam wonkach sa murju na pucžu stakoj a hiščeže ras wšchitko to mjes žobu rěčžakoj, sčtož prjedy, a hiščeže drugeho k temu. Njeapžny sħedže žebi s ruku k cžolej! Cžěžto sħychujo sħeptasche: „Wataj prawje! Wataj prawje!“ Kač cžěžka wina, tak tyschesche dotalne rudženje jemu jeho dušchu. Kač bě tola tak husto mandželska spytowaka, jeho s rudženja wutorchnyč; wona bě pšche mile a křhodnje k njemu rěčžaka. Bě spomožne sa njeho, so bě s erta jednoreho cžłowjeka tak wótrny wuřud wo žebi wuřlyšchak!

Dopomni žo nětko tež, so bě jemu sħořak chžyl něščo Schołty dla prajicž, ale wón njebě chžyl nicžo wo tym blyščez. S tym bě wuřly wuřly, s kotrehož móžachu s lohka křalki wurosč. Tole wšcho žebi rošmyšlujo, krocžesche po pucžu dale, dóniž s parka njewustupi. Někotre dny to jenož hiščeže, a stony se wěže sħwonichu hodam, rošnoschujo žwoje synki pšches wjesku kaž pšches hona; wo wšchěch domach potom lute žwětko! Dħrbjesche to hrod žam bjese wšcheho žwětko wostacž? Dħrbjesche to tam wšcho cžěmne wostacž? Njemějesche to žona prawje, prajizy, so njemōže a njekně rudženje wo žemške hodownemu blyščezej sadžewacž?

Krocžesche dale. Bōrny stejesche na křchowje pšched rowniščezom, w kotrymž jeho džěcžo ležesche, „so by žo sčžiniko sažo proč“, kaž bě wón to se subami křchijjo prajil, „so by bylo wuřhowane wo rukomaj Sbožnika“, kaž bě to jeho žona sħeptala. Pofny bolosčow rudženja stejesche tam, žarujo wo džěcžo; tola tuta hodžinka bolosčow pšchihotowa tam pšchi rowje njeböheho džěscža sařaktemu rudženju row a porodži žarowanje, w kotrymž drje bħly ronisch, ale pač ruzy sħlyjo, w kotrymž drje sħychujesch, ale pač njemorkotajo, w kotrymž žamo nawuřnyesch žo džakowacž.

Pomhaj Bóh do noweho lěta 1925.

„Pomhaj Bóh!“ tak strowi pobožny Šerb kóždy luby dženi s nowa. „Pomhaj Bóh!“ tak strowi pač pšchedewšchem a nutrnje pobožny Šerb Nowe lěto do noweho lěta. Je tola mjeno tuteho dnja „Jesuŝ“. A Jesuŝ, to rěka: „Bóh pomhaj!“ „Pomhaj Bóh!“ A nasche kopjenko, kotrež je žebi tutón postrow sa mjeno sčžiniko, pšchitwola, kaž hewak kóždu njedželu, kotruž Bóh luby Knjes wobradži, tak pšchedewšchem dženska wšchitkim žwojim lubym cžitajam a cžitakam a pšchecželam a žobudželacžerjam nutrne

„Pomhaj Bóh!“ „Pomhaj Bóh!“ Wam Nowe léto a do noweho léta a psches nowe léto!“ A so by tuta pobožna myšl, kotraž so džen wote dnja i nowa Bohu doměrja, žiwa byla a móžnišča w kraju a ludu, k tomu chze tež wono w nowym léče, kelkož jenož móžno, pschinoschowacž. K tomu pscheje žebi pak to, so bychu jemu wschitzy jeho dotalni pscheczeljo žwěrní wostali a jemu pomhali, jich hiščeže wjele dobyč tam, hdyž nět- kole hiščeže pschistupa nima do domow a wutrobow. S tutym nowolětnym pscheczom sjednoczi to druhe, so bychu tež Sserbjo, pschedewšchem duchowni — a jich nadawf to dozyla je, jenaf jara w Sakfkej a Brusfkej! — ale pak tež druhy pomhali džělacž we kopjeńku a sa kopjeńko a tak sa Sserbow a sa Jesuřowe kralestwo mjes Sserbami. Hdyž tole žwěru čžinimy, pomhamy k tomu, so žo nowolětno sbožopschecza sa nař a našch lud čžim lěpje dopjelnjeja. A to, so žam čžinimy, kelkož móžesč, so by žo twoje pscheczo dopjelniko, to žluscha kóždemu wěrnemu pscheczu! — Tuž tak: „Pomhaj Bóh do noweho léta!“ a i „Pomhaj Bóh“ psches nowe léto!

Licžby.

Licžby rěčza, haj licžby wobstorku! S Barlina šhonimy, so bu jich 14% — tuta licžba žo samjelcža — tuch po skónčženju wójny šwěrowaných sažo džělených. — Se Sjednocžených Statow žo pišče, so žo tam sa léto na 10 miliardow dollarow schodny nacžini i nješfutkami. Čži, kiž woheń šapaleja, nacžinja na 200 milionow schodny, čži, kiž i wopacžnymi pjenježnymi papjerami wschěch družin džělaja, na 100 milionow; čži, kiž wopacžny ban- ferott čžinja, na 400 milionow; čži, kiž hewař někař jebaja, na 100 milionow. Tole wscho hromadže je wjazb hacž wschě wu- dawfki sa kóždžstwo. — W šandženym léče bu jich w Amerizy wjazb hacž 10 000 čžłowjekow psches mordarstwo skónžowaných.

Zyrkej a stat.

Sakfka zyrkwina wyschnosč pschihotuje w tu šhwilu nowe rosdžělenje wořadow do zyrkwinych wořjekow, tak wořebje we Sužizy a namjesnych krajinach. S tym šwiřuje tež praschenje

žerbšfeje superintendentury. Tuž je na čžaku, so žo žerbšfo- němske wořady sa tym prascheja a i nowa wo wěž žo postaraju, hewař budže to bóršy pschepošdže, — jeli so pschi tym wostanje, so i 1. haprleju nowa zyrkwina wustawa žwoje prawo dostanje.

„Sjednocženstwo žwobodnosmyšlených proletarijow“, je žo roshoriko, so žo w škulach pschezo hiščeže špěwa: „Čžiča nóz, žwjata nóz!“ „Šso hařka šafeleni“ a tón a tamny druhi hodo- wy šhěrlujch. Že žo tehodla pola škulskeje krajneje wjichnosče ja Braunschweigsku wobčežowako. Tuta je wotmořniša, žo je te džěczom žyle do wole date, hacž chzedža žobu špěwacž abo hacž niž; njemóža žo nujowacž, žobušpěwacž; wučerjam njeje do- woiene, žo na džěci žóřšicž, kotrež žobu nješpěwaja. — Braun- schweigla dostanje nětko nowu wyschnosč, kotraž budže natožnje pschihilena; i tym dóndu drje tež wojowanja dla nabožiny, ko- trež žo tam nětke hiže i lěi doľho wjedu, te kónzej.

Wschelke i bliska a i daloka.

— W Budyščinje šhromadži žo žerbška přědarška konferenz a šchwórtk po „šwjedženju šjewjenja“, 8. januara dopoľdnja 3/10 hodž. w Sserbškim Domje k hodořnemu poře- džženju. Šóždny šarař ma pschicž a rošbudženje žwojeho zyrkwineho pschedštejicžerstwa wo šwjastu wořadow žobu pschicžesč.

— Do noweho léta njeńdže prawy Sserb bjes bibliskeho pucžnika. Tajki je nam Sserbam našcha nabožna wotrořowan- ška protřka. Šy-li hiščeže bjes njeje, žebi ju hnydom wobstaraj pola duchowneho abo w Budyščinje abo hewař! Nowe léto je tu!

— „Hodořny bljšč“ njenuje žo našche hodořny přě- dancžko. Že to něšhto sa šarčch a młodnych a sa džěcži, o ranje tak něšhto sa hohatnych a šwědčch. Tuž budža jo wšěče wschitzy rad čžitacž rětkle w hodořnym čžaku. Sa tuch, kiž i nowym létom jako nowi čžitarjo pschistupja, podamy w přěnum čžiče noweho léta kóřtki pschěhlad dotalnych poděńženjow.

— Šistowanje. W. M. w R. sa Epiph. (4. 1. 25.) — T. w B. sa 1. p. Ep. — R. we W. sa 2. p. Ep.

Samolnity redaktor: šarař W r g a c ž w Šofacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěčne mjeńše a wjetše džěci křescanskich staršich.

Podawa Arnošt S e r b o m i l.

XV.

Narodženje Knjeza Jezusa.

W starym zakonju běše slubjene, zo Bóh pósće krala a wumóžnika swojemu luděj. Israelski lud wočakowaše jeho wjele stow lét. Skónčnje so dopjelní čas, a jandžel so zjewi młodej židowskej žonje Mariji a wozjewi jej, zo skónčnje slubjeny kral přinđže a zo dostanu džěcatko, ko- trež jim Bóh dari. Přinđže potom wukaz, zo bychu so wšitey wobydlerjo zapisać dali dla dawkow, a tuž nastaji so Marija ze svojim mužom Jozefom do Betlehema, Davito- weho města, přetož wobaj běštaj z Davitoweje rodžiny. We měsće běše wjele přikhadnikow a tak njenamakaštaj Ma- rija a Jozef žaneho městna w žanym domje, ale dyrbeštaj nocować w hródzi. A w tutej noci narodži so Jezus naj- wjetši kral swěta a naš zbóžnik.

Na poli pastyrjo swoje wowey pasechu. A tu so jim nadobo zjewi swětlo a slyšachu špěw jandželow prajicy: „Khwalba Bohu we vysokoci a měř na zemi, a čłowjekam dobre spodobanje.“ Pastyrjo hnydom do Betlehema khwa- tachu, zo bychu so přeswědčili, hač je wěřno, štož su jim

jandželjo powědali. A hdyž přinđu hody, swjećimy po cy- lym swěće narodženje Knjeza Jezusa a ludžo we wšech kra- jach džakuja so za tutón wulki dar Boži.

Jezusowe džěcatstwo.

Hdyž bě Jezus mały hólc, zasydlištaj so Jozef a Marija w Nazareće. Běštaj khudaj a jeju domjaenosé běše najbóle jednora, ale lubowaštaj so a běštaj zbožownaj. Jezus kho- džeše džě wot šesteho léta do šule, židowskeje synagogi, a wuknješe Swjate pismo čitać. Hdyž běše dwanaće lét, džěše z Jozefom a Mariju do Jeruzalema, zo bychu wulki jutrow- ny swjedžen tam swjećili. Jezus widžeše krasny tempel, kotryž sebi jara wažeše, a kotryž běše jemu najswjećíše městno na swěće. Hdyž bě so jutrowny swjedžen skónčil, wróci so Jozef z Mariju domoj. Hdyž wječor tuteho dnja čřjóda ludži zasta, zo bychu pod šěřym njebjom přenoco- wali, pytaštaj Marija a Jozef Jezusa mjez znatymi, myslo sebi, zo je z nimi z Jeruzalema wušol, ale njenamakachu jeho. A wróciwši so do Jeruzalema nadeńdžeštaj jeho w templu, poslušaceho na mužow Božich a prašaceho so za tym, štož njebě zrozumil. Jezus so potom z nimaj wróci do Nazaretha a pomhajo Jozefej při jeho rjemjesle, wotrosće jako druzy hólc, jenož zo bě lubosciwy a poslušny a zo Boha Knjeza lubowaše.